

ABZURD en WAANSINNIG van Marc Ghijssels

In de Gaanderij van de ABKA van 5/12/15 tot 02/02/16

Reeds meer dan 30 jaar is Marc Ghijssels cursist aan de Academie. In 1994 won hij de Valerius De Saedeleer-prijs met een werk dat ook in deze tentoonstelling te zien is. Op dit ogenblik volgt hij het atelier Beeldhouwkunst aan deze Academie.

De tentoonstelling bestaat voor een groot deel uit kleine kamertjes. Op het eerste gezicht een smoezelig rariteitenkabinet, maar niet is minder waar. Dit is een overweldigende verzameling van (bewerkte) objects trouvés, installaties, assemblages en schilderijen van een getalenteerd en veelzijdig kunstenaar. Visuele grappen en grollen wisselen af met ernstige en tragische onderwerpen. Van dat laatste getuigt de referentie naar de slachting van WO I, waarmee de tentoonstelling opent. De associatie met de Dada-beweging dringt zich op en het zal de bezoeker verder duidelijk zijn dat enkele leermeesters aan deze Academie de kunstenaar ingewijd hebben in de leer van het Patagonisme.

Opmerkelijk is de affiniteit met L.P. Boon: een gelijklopende carrière als huisschilder, arbeider in brouwerij Safir, leerling aan de Academie. Ik weet niet hoe het zit met de Feminatheek van Marc Ghijssels, maar hij heeft er alles aan gedaan om de zelfredzaamheid der feministen te verzekeren met een reeks van uiterst cleane dildo's. Het oponthoud bij Safir heeft geleid tot een reeks van Tuymans-achtige schilderijtjes, nota bene geschilderd in 1995. Naast relativerende zelfportretten zijn er blasfemische transformaties te zien van godsdienstige en kunsthistorische iconen in een experimentele techniek, gebaseerd op de bijzondere materiaalkennis van verfsoorten. Voor wat de Valerius De Saedeleer-prijs betreft, kan ik het niet laten om dadaïst Kurt Schwitters te citeren:

"Iedere kunstenaar moet de vrijheid hebben om een schilderij te maken uit niets dan vloeibladen, gesteld dat hij überhaupt in staat is om een schilderij te maken."

Veel van de getoonde beelden, hoe klein ze ook zijn, hebben een monumentaal karakter. Dat geldt onder meer voor de beeldengroep aan het einde van de tentoonstelling: 4 uitgeputte soldaten, elkaar rug aan rug steunend in een weerloze en onzinnige alertheid, een thema dat ons weer naar het begin van deze tentoonstelling voert. De tentoonstelling sluit af met een even monumentale knoop van scheepstouw: aangespoeld, vervuild en verward, maar inmiddels door de kunstenaar gekoesterd, gekamd en voorzien van een rastakapsel :

ABSURD en WAANZINNIG.

Omdat ik weet dat Marc Ghijssels weinig genoeg beleeft aan alledaags gekeuvel, al te begrijpelijk voor Jan met de pet – en dat is deze toespraak tot dusver -, voel ik mij verplicht om de kunstenaarsstatus van Marc wat op te hogen, als volgt:

Alleen de ware kunstenaar kan de fenomenologische spiritualiteit de essenties bieden van temporele en probabilistische coincidenties, doordat hij in staat is de van entelechie bezwangerde materie die zijn pad kruist, te transcenderen. In het kader van een algemeen semantisch cynisme past Marc Ghijssels het procédé toe van de gereflecteerde negatie, de techniek van het verstoren van de zin. De kunstenaar ligt niet wakker van de voortdurend op de loer liggende discrepantie tussen intentie vooraf en interpretatie achteraf, door Friedrich Nietzsche, puntig zoals steeds,